

РЕШЕНИЕ

№ 3114

гр. София, 14.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 16.04.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Михаела Николаева, като разгледа дело номер **1318** по описа за **2021** година докладвано от съдия Десислава Корнезова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63 ЗАНН.

Образувано е по подадена касационна жалба на [фирма], представлявано от М. Е. В.-М. срещу РЕШЕНИЕ от 29.12.2020г. на СРС, НО, 106-ти състав, постановено по нахд № 11336/2020г.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, поради постановяването му в противоречие с материалния закон. Касаторът излага доводи, че вмененото му нарушение е следвало да бъде отразено в протокол № ПР2015060/11.06.2020г., защото в противен случай е било нарушено правото му на защита да разбере какво нарушение е извършил и своевременно да организира защитата си. Ответникът не е извършил преценка на възраженията по реда на чл.52 ал.4 от ЗАНН, както и е приложим материален закон, който не е бил действащ към момента на извършване на нарушението. Посочва се още, че нарушението следва да бъде квалифицирано като маловажен случай на основание чл.28 ЗАНН.

Касаторът, чрез процесуалния си представител адв. М. Г. моли да бъде отменено решението на СРС, НО, 106-ти състав по нахд № 11336/2020г. и спорът решен по същество, като се отмени изцяло НП № 23-001498/11.08.2020г. Претендира и присъждане на направените в процеса разноски, представляващи адвокатско възнаграждение за осъществено процесуално представителство пред двете съдебни

инстанции.

Ответникът- директор на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област” в хода на висящността на процеса, се представлява от юрк.В. В., който изразява становище за неоснователност на депозираната жалба. Заявено е искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА дава заключение, че жалбата е неоснователна, а решението на СРС следва да бъде потвърдено, поради липсата на отменителните основания по чл.209 АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С решение от 29.12.2020г. по нахд № 11336/2020г. СРС, НО, 106-ти състав е изменил наказателно постановление /НП/ № 23-001498 от 10.08.2020г., издадено от директор на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област”, с което на основание чл.78 ал.1 от ЗТМТМ на [фирма], представлявано от М. Е. В.-М. е било наложено административно наказание –имуществена санкция в размер на 2 000.00 лева за нарушение по чл. 10 ал.1 от ЗТМТМ, като е намален размера на същата на 1 500.00 лева.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя Е. Х. А., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правния извод, че в хода на административно-наказателното производство не са били допуснати съществени процесуални нарушения, доказано е извършването на деянието, което не представлява маловажен случай, а санкцията е определена незаконосъобразно, поради което и същата е намалена до минималния размер.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл.219 ал.1 АПК.

Касационната инстанция на основание чл.220 АПК приема за доказани и установени фактите, изложени от СРС, НО, 106-ти състав. По смисъла на тази разпоредба съществува забрана за фактически установявания в касационното производство, като правомощията на съда се изразяват само в преценката дали въззивният съд правилно е приложил относимите материално-правни норми.

При извършена проверка в периода 03.06.2020г.-11.06.2020г. на [фирма] е било констатирано, че дружеството в качеството му на работодател не е изпълнило в срок до 29.05.2020г. задължението си да уведоми ИА „ГИТ“ за това, че гражданин на Република С. З. Й. полага труд в полза на дружеството. Установено е, че с това лице е бил сключен трудов договор № 6/20.05.2020г., като работникът е започнал работа в дружеството на 21.05.2020г. на длъжност „главен готвач“. Работодателят е подал уведомление за сключен трудов договор в ТД на НАП, както и е декларирал заетостта на З. Й. в Дирекция „Бюро по труда“- В.. Не е уведомил обаче, в 7-мо дневен срок, считано от 21.05.2020г. органите на ИА „ГИТ“, че гражданин на трета държава е започнал работа. В тази връзка в присъствието на двама свидетели е съставен акт за установяване на административно нарушение № 23-001498/11.06.2020г. Въз основа на изготвения акт е издадено обжалваното пред въззивната инстанция наказателно постановление № 23-001498/10.08.2020г. от директор на Дирекция „Инспекция по

труда Софийска област”.

Касационната инстанция приема, че съдебният акт е правилен, защото при неговото постановяване не е допуснато нарушение на материалния закон – касационно отменително основание по чл. 348, ал. 1, т.1 от НПК. Съображенията за това са следните:

При вярно установената от СРС, НО, 106-ти състав фактическа обстановка настоящият състав също преценява, че при издаване на наказателното постановление не са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са обуславяли отмяната му. И в АУАН от 11.06.2020г. и в НП от 10.08.2020г. са посочени по изискуемия от закона начин описание на нарушението, което е установено, както и обстоятелствата, при които е извършено. Така направеното изложение съответства на законовото изискване за пълно описание на нарушението, което следва да включва посочване на елементите на състава, които са нарушени, както и на обстоятелствата, при които тези елементи са осъществени. Не е налице неспазване на формата на актовете, така, че да е възпрепятствало [фирма], представлявано от М. Е. В.-М. да упражни правото си на възражение, като същевременно да е затруднило, както административнонаказващия орган, така и съда при постановяване съответно на наказателно постановление и решение по жалбата на наказаното лице. Съществува и пълно съответствие при описанието на фактическата обстановка в АУАН и в НП, чрез индивидуализиране на нарушението, което се санкционира и установените обстоятелства, при които е настъпило и извършено.

Не е накърнено правото на защита на касатора в проведеното административно-наказателното производство. От самото му начало, касаторът е бил съвсем наясно за какво нарушение на трудовото законодателство му се търси отговорност, а за да бъде отменен наказателният акт допуснатите от органа процесуални нарушения трябва да бъдат със съществен характер, а именно: да са ограничили или да са лишили наказаното лице от възможността да организира своята защита и да подаде възражения срещу съставения АУАН. Този акт е бил редовно предявен и връчен на пълномощник на управителя на дружеството на 11.06.2020г., като срещу него не са депозиран писмени възражения.

Неоснователно е възражението на касатора за допуснато съществено процесуално нарушение, изразяващо се в това, че визираното нарушение не е описано и не е констатирано в протокол № ПР2015060/11.06.2020г. В този протокол са обективирани наложени ПАМ по чл.404 ал.1 т.1 от КТ. Неизпълнението на всяка една от посочените ПАМ представлява отделно административно нарушение, за което се следва и самостоятелна санкция по чл.415 ал.1 от КТ. Касае се за различен вид административно нарушение- неизпълнение на задължително предписание на контролен орган, което очевидно не е идентично с процесното.

По съществото на спора, правилно е обосновано от СРС, че обжалваното НП № 23-001498/10.08.2020г. е издадено от материално компетентен административно-наказващ орган- директор на Дирекция «Инспекция на труда Софийска област» и в съответствие с материалния закон, като изложените в тази връзка мотиви са подробни и задълбочени, а формираните правни изводи са в пълно съответствие с писмените и гласни доказателства, събрани в процеса. [фирма], представлявано от М. Е. В.-М. е извършило административното нарушение по чл. 10 ал.1 от ЗТМТМ, поради което и законосъобразно е ангажирана неговата административно-наказателна отговорност. В случая под

административно-наказателна отговорност е подведено юридическото лице-работодател, за това не е необходимо да бъде доказвана вина по аргумент от чл.83 ЗАНН. От субективна страна вината не е елемент от фактическия състав на нарушението, тъй като е ангажирана отговорността на юридическо лице. Неговата отговорност е обективна, безвиновна. Извършеното нарушение е с формален характер, като законът не предвижда в неговия състав настъпването на вредносни правни последици.

Ето защо, правилен и изцяло съобразен с приложимото материално право е изводът на СРС, НО, 106-ти състав, че на 29.05.2020г. [фирма], представлявано от М. Е. В.-М. е осъществило състава на административното нарушение по чл.10 ал.1 от ЗТМТМ, защото не е уведомило контролния орган в 7-мо дневен срок, считано от 21.05.2020г., че З. Й., гражданин на Република С. е допуснат и изпълнява трудова заетост в дружеството на длъжността «главен готвач» по силана на сключения трудов договор № 6/20.05.2020г. Неоснователни са твърденията на касатора, че е приложен материален закон, който не е бил действащ към момента на извършване на деянието. При изписване на нарушените разпоредби от ЗТМТМ, ответникът в скоби е посочил в кой брой на ДВ е обнародван този закон, а не че прилага редакцията на текста му към ДВ.бр.33/26.04.2016г., както необосновано счита оспорващия.

Настоящата съдебна инстанция, подкрепя и споделя аргументите на първостепенният съд да измени размера на имуществената санкция до нейния минимум от 1 500.00 лева, като на основание чл.221 ал.2 от АПК препраща към мотивите, без да е необходимо тяхното повторно излагане и преповтаряне.

Възприемат и се споделят и правните изводи на СРС, НО, 106-ти състав, че извършеното административно нарушение не представлява маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН - такъв, при който извършеното административно нарушение с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административно нарушение от съответния вид.

Съвкупната преценка на всички тези обстоятелства трябва да обуслови във всеки конкретен случай по-ниска степен на обществена опасност на конкретното извършено нарушение в сравнение с обикновените случаи на административни нарушения от същия вид. По принцип е възможно и формалните /на просто извършване/ административни нарушения да се определят за маловажни, но същите следва да се отличават от обикновените, типични нарушения от този вид. За съставомерността на деянието законът не поставя изискване от това да са настъпили каквито и да е вредни последици за някой субект или за Държавата. Правната теория и съдебната практика е последователна и непротиворечива по въпроса, че обстоятелствата, визирани от състава, очертават в тяхната съвкупност онова именно типично общественоопасно деяние, което нормата запрещава като престъпление, респ. нарушение от даден вид. Обусловената от тях типична обществена опасност на деянието е съобразена при фиксиране на общоустановената в него санкция, поради което тези обстоятелства не могат след това да се явят едновременно като такива, които определят и индивидуалната тежест на конкретното нарушение от този вид, и следващото се за него индивидуализирано наказание.

Съгласно доктриналната класификация на правонарушенията в зависимост от изискването за настъпване на определени общественоопасни последици за

съставомерността на деянието, нарушението по чл.10 ал.1 от ЗТМТМ, следва да се отнесе към така наречените „нарушения на просто извършване“, „формални нарушения“. Същото се явява довършено със самия факт на осъществяване на изпълнителното деяние – неизпълнение на правното задължение в срок. По този начин законодателят е въздигнал в нарушение само застрашаването на обществените отношения, осигуряващи защита на работника-гражданин на трета страна във връзка с изпълнение на трудовите му права, без да е необходимо от това да са настъпили вреди (имуществени или неимуществени). Процесното нарушение не е било и отстранено веднага след установяването му на 11.06.2020г. Едва при сключването на последващ трудов договор № 9/03.06.2020г. със З. Й., за друга длъжност «управител на ресторант», касаторът е изпратил уведомление до ИА «ГИТ» с вх. № 20057734/11.06.2020г. Процесният случай обаче обхваща предходен трудов договор № 6/20.05.2020г. за изпълнение на длъжността «главен готвач», което е започнало на 21.05.2020г.

Анализирайки приложените по делото доказателства, касационната инстанция заключава, че в конкретния случай не може да се приложи разпоредбата на чл.28 ЗАНН. Проверката за наличие на основанията за това включва в обсега си обективни и субективните признаци, касаещи: степента на обществена опасност на деянието и дееца и сравнението с други сходни и типични за деянието хипотези; съдебното минало и административните нарушения, извършени от нарушителя, постигане целите на наказанието, въпреки освобождаването от административно-наказателна отговорност, отношението на извършителя към извършеното и към последиците от извършеното, възрастта и имотното състояние на извършителя и други. Административният съд, действащ като касационна инстанция, извършвайки служебна проверка за съответствието на първоинстанционното решение с материалния закон, в който се включва и проверката за маловажност на деянието по чл.28 ЗАНН, въз основа на събраните доказателства, установи следното:

В конкретния случай извършеното деяние е застрашило обществените отношения, които са предмет на защита от ЗТМТМ, с достатъчна интензивност, за да се приеме, че същото е административно нарушение. Не може да се обоснове по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение от този вид. Нарушението се отличава с достатъчен интензитет, за да се приеме, че същото следва да се санкционира по административен ред, а не да се освободи касатора от реализиране на административно-наказателна отговорност. Липсата на доказателства за смекчаващи отговорността на наказаното лице обстоятелства навежда на извода, че не са налице достатъчно аргументи за квалифициране на извършеното деяние като маловажен случай по смисъла на чл.28 ЗАНН / в т.см. е задължителното за съдилищата тълкувателно решение № 1/12.12.2007г. по т. дело № 1/2007г. на ВКС на РБ. /.

По тези доводи и съображения, касационната инстанция заключава, че съдебното решение от 29.12.2020г. на СРС, НО, 106-ти състав е правилно на основание чл.348 НПК и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде потвърдено. Не се констатираха служебно основанията за касиране на съдебния акт по см. на чл.218 ал.2 АПК във вр.чл.209 т.1 и т.2 АПК.

При този изход на спора и на основание чл.63 ал.3 и ал.5 от ЗАНН в полза на ответника следва да се присъдят разноски за осъществено процесуално представителство от юрк. В. В., които се определят в размер на сумата от 80.00 лева

на основание чл.37 ЗПП във вр.чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III Касационен състав на основание чл.221 ал.2 от АПК във вр.чл.63 ал.1, изр.2 ЗАНН

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 29.12.2020г., постановено по нахд № 11336/2020г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 106-ти състав.

ОСЪЖДА [фирма], представлявано от М. Е. В.-М. с ЕИК[ЕИК] и със седалище и адрес на управление: [населено място], район „Студентски“, [улица], ет.2, ап.42 да заплати на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ с адрес: [населено място], [улица] сумата от 80.00 /осемдесет/ лева на основание чл.63 ал.5 във вр. ал.3 от ЗАНН.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

